

K-27/00.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u raspravnom vijeću u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, sudac Željko Marin, te suci porotnici Martin Jurić, Stanko Vukojević i Zoran Bračić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu optuženih Zorana Stankovića i drugih, zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava-ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, po optužnici ŽDO u Vukovaru DO-K-12/99., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave 25. travnja 2003.g., u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Zdravka Babića, branitelja optuženih odvjetnika Stjepana Zeke i odvjetnika Vojislava Ore, a u odsutnosti optuženih Zorana Stankovića, Stanka Vujanovića, Darka Fota, Marka Kraguljca, Marka Crevara i Stanimira Avramovića, na dan 28. travnja 2003.g. objavio je,

presudio

- Opt. **STANKO VUJANOVIĆ**, sin Branka, rođ. 30. studenog 1959.g. u Vukovaru, s posljednim poznatim prebivalištem u Vukovaru, Nova ul. 81, Srbin, drž. RH, sada u bjekstvu.
- Opt. **DARKO FOT**, sin Ivana, rođ. 17. prosinca 1959.g. u Vukovaru, s posljednim poznatim prebivalištem u Vukovaru, Stanka Vraza 12, Hrvat, drž. RH, sada u bjekstvu.
- Opt. **MARKO KRAGULJAC**, sina Mile, rođ. 12. svibnja 1946.g. U Donjoj Čemernici, Općina Vrginmost, s posljednjim poznatim prebivalištem u Borovu naselju, po zanimanju ugostitelj, Srbin, drž. RH, sada se nalazi u bjekstvu.
- Opt. **MARKO CREVAR**, sin Nikole, rođ. 13. listopada 1960.g. u Vrginmostu, s posljednjim poznatim prebivalištem u

Vukovaru, A. Cesarca 27, po zanimanju policajac, Srbin, drž. RH, sada se nalazi u bjekstvu.

- Opt. ZORAN STANKOVIĆ, zvani "Kesega", sin Mirka, rođ. 22. travnja 1960.g. u Vukovaru, s posljednjim poznatim prebivalištem u Vukovaru, Stjepana Radića 58, Srbin, drž. RH, sada u bjekstvu.

krivl su

da su:

nakon okupacije Vukovara 18. studenog 1991.g. od strane tzv. JNA i njoj pridruženih paravojnih postrojbi, kao pripadnici istih, prilikom odvođenja zarobljenih pripadnika Zbora narodne garde i civila iz vukovarske bolnice i drugih dijelova grada, a koji su prethodno istjerani iz svojih domova i skloništa u sabirni centar skladišta "Veleprometa" u Vukovaru, u kojem je vršeno razdvajanje građana po nacionalnoj osnovi, pri čemu im je oduziman novac, zlato i druge osobne stvari, gdje su fizički maltretirani na razne načine, a veliki broj osoba i ubijen, te ostale zarobljenike i civile odveli u zarobljeničke logore u SR Jugoslaviju – Stajicevo i Sremska Mitrovica, postupajući tako protivno čl. 3., 27., 31. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.g. u svezi s čl. 4. Drugog dopunskog protokola uz ovu konvenciju, kojom je zabranjeno nečovječno postupanje, nasilje protiv života i tijela, osobito ubojstva, okrutno postupanje i mučenje, potvrde osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci, zastrašivanje, tjelesna prinuda da bi se dobila obavještanja, pljačka i druge represalije prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, uključujući i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu iz bilo kojih razloga, pa su tako

-opt. Stanko Vujanović

u vukovarskoj bolnici izdvajao pojedine zarobljenike i odvodio ih u logor u "Velepromet", te navedene civile tu čuvao da ne pobjegnu i time spase život.

- opt. Darko Fot i opt. Marko Kraguljac

optuženi Marko Kraguljac kao kapetan tzv. JNA u zarobljeničkom logoru Sremska Mitrovica, neutvrđenog dana krajem mjeseca studenog 1991.g. prilikom ispitivanja zarobljenika Josipa Brekala, rekao optuženom Darku Fotu da dobro istuče Josipa Brekala, nakon čega ga je ovaj željeznim bokserom udario u stomak.

Optuženi Marko Kraguljac zarobljenika Josipa Cmjca, nakon što ovaj nije znao podatke o članovima HDZ-a u Vukovaru, više puta udario u stomak pesnicom, te po nosu bokserom, ozlijedivši ga pritom.

- opt. Marko Kraguljac

u zarobljeničkom logoru Stajicevo naredio da se istuče osoba po prezimenu Ragač i Vlado Vodopija.

-optuženi Darko Fot

u "Veleprometu" na civilnog zarobljenika Huc Mirka zamahnuo puškom da ga udari, ali se ovaj izmaknuo, te mu pritom prijetio batinama, ako ne kaže gdje je Moric Zdenko.

- optuženi Mako Crevar

na "Veleprometu" civilnom zarobljeniku Salamon Ivici psovao ustašku majku i udario ga nogom u prsa,

- optuženi Zoran Stanković

kao pripadnik tzv. JNA, imajući pritom oružje, nakon okupacije Vukovara, prilikom odvođenja civilnih zarobljenika u sabirni centar/skladišta "Veleprometa" iz vukovarske bolnice Fanoli Gojaniju rekao da će svi oni biti strijeljani i zaklani, a Robertu Mataušeku uzeo 1.400 DEM i neutvrđeni iznos tadašnjih yu dinara.

U krugu "Velepometa" zajedno s osuđenim Jakovljević Radivojem zvanim "Fižider" najmanje 5-6 puta udario Fanoli Gojanija u predjelu glave i po ostalim djelovima tijela, a dok je ležao, nogama po cijelom tijelu, zbog čega je došlo do ozljeđivanja ovoga,

tačno neutvrđenog dana početkom 1992.g. u zarobljeničkom logoru Stajicevo zajedno s osuđenim Radivojem Jakovljevićem, zvanim "Frižider", nakon što su zarobljenika Fanoli Gojanija odveli u podrum zapovjedništva logora gde su ga rukama i nogama tukli 2-3 sata, pri čemu je ovaj povremeno gubio svijest i od kojih udaraca nije mogao ustati te u baraku odnesen,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme okupacije naredili i mučili i nečovječno postupali s civilnim stanovništvom, nanosili im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, primjenjivali mjere zastrašivanja, te pljačkali imovinu stanovništva,

pa su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl. 120. st. 1. OKZRH.

Zbog naprijed navedenog, a temeljem čl. 4., 31., 37., 38. i 120. OKZRH,

o s u đ u j u

Optuženi Stanko Vujanović, na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet)
godina

Optuženi Darko Fot, na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina

Optuženi Marko Kraguljac, na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam)
godina

Optuženi Marko Crevar, na kaznu zatvora u trajanje od 3 (tri) godine

Optuženi Zoran Stanković, na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina.

Na osnovi čl. 128. st. 4., u svezi sa st. 1., a u svezi sa čl. 125. st. 1. i 2. toč. 1-8 ZKP-a, optuženi Stanko Vujanović, optuženi Darko Fot, optuženi Marko Kraguljac, optuženi Marko Crevar i optuženi Zoran Stanković oslobađaju se obveze da naknade troškove kaznenog postupka.

Nasuprot tome, na osnovi čl. 371. st. 3. ZKP-a,

optuženi STANIMIR AVRAMOVIĆ, zvan "Micko", sin Milana, rođ. 24. listopada 1948.g. u Vukovaru, s posljednjim poznatim prebivalištem u Vukovaru, Trg Marka Oreškovića bb., Srbin, drž. RH, sada se nalazi u bjekstvu,

oslobađa se od optužbe

da je:

nakon okupacije Vukovara 18. studenog 1991.g. od strane tzv. JNA i njoj pridruženih paravojnih postrojbi, kao pripadnici istih, prilikom odvođenja zarobljenih pripadnika Zbora narodne garde i civila iz vukovarske bolnice i drugih dijelova grada, a koji su prethodno istjerani iz svojih domova i skloništa u sabirni centar skladišta "Veleprometa" u Vukovaru, u kojem je vršeno razdvajanje građana po nacionalnoj osnovi, pri čemu im je oduziman novac, zlato i druge osobne stvari, gdje su fizički maltretirani na razne načine, a veliki broj osoba i ubijen, te ostale zarobljenike i civile odveli u zarobljeničke logore u SR Jugoslaviju – Stajičevo i Sremska Mitrovica, postupajući tako protivno čl. 3., 27., 31. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.g. u svezi s čl. 4. Drugog dopunskog protokola uz ovu konvenciju, kojom je zabranjeno nečovječno postupanje, nasilje protiv života i tijela, osobito ubojstva, okrutno postupanje i mučenje, potvrde osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci, zastrašivanje, tjelesna prinuda da bi se dobila obavještanja, pljačka i druge represalije prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, uključujući i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu iz bilo kojih razloga, pa je tako

- zlostavljao zarobljenike, govoreći im "vjerovali smo vam 40 godina, a sada hoćete da nas koljete", udarao ih kundakom puške i nogama,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme okupacije mučio i nečovječno postupao s civilnim stanovništvom, nanosio im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, primjenjivao mjere zastrašivanja,

pa da bi time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti iz međunarodnog prava-ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl. 120. st. 1. OKZRH.

Na osnovi čl. 129. st. 1. a u svezi s čl. 125. st. 1. i 2. toč. 1-8. ZKP-a, troškovi kaznenog postupka padaju na teret državnog proračuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku (nastavno ŽDO) optužnicom KT-300/92. od 16. srpnja 1996.godine optužilo je Radivoja Jakovljevića i dr. (ukupno 23 optuženika) zbog krivičnog djela – genocid iz čl.119. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH) i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH.

ŽDO u Osijeku je optužnicom KT-300/92. od 16. rujna 1998.godine optužilo Stevana Cumića i Damira Siretu zbog krivičnog djela genocid iz čl.119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH.

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO) praktično je preuzelo ranije optužnice ŽDO u Osijeku (nakon spajanja kaznenih predmeta K-89/98. i K-65/96. Županijskog suda u Osijeku i K-86/98. ovog suda), te optužnicom DO-K-12/99. od 20. svibnja 1999.godine optužilo Stevana Cumića i dr. (ukupno 22 optužena) zbog krivičnog djela genocid iz čl.119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH.

Nakon što je Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem Kž-666/00. od 06. studenoga 2000.godine djelomično prihvatio žalbu državnog odvjetnika izjavljenu na presudu ovog suda K-86/98. od 19. svibnja 2000.godine, ŽDO u Vukovaru je optužene Zorana Stankovića, Stanka Vujanovića, Darka Fota, Marka Crevara Stanimira Avramovića i Marka Kraguljca optužilo da su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, činjenično i pravno bliže opisano u izreci presude.

U svom govoru zamjenik ŽDO u Vukovaru predložio je da se svi optuženici proglašavaju krivima i kazne po zakonu.

Naprijed navedenim optuženima sudilo se u odsutnosti, a isti tijekom postupka nisu dali svoju obranu.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci Franjo Kožul, Mirko Huc, Damir Lili, Fanol Gojani, Pavle Opravić, Josip Brekalo, Svetislav Vidaković, Josip Crnjac, Stevan Cumić (opt., tj. osuđeni) Vladimir Fras, Miroslav Fras, Josip Radović, Ivica Salamon, Ivo Bogdanović, Ivica Vlaha, Robert Mataušek, Jozo Puđa, Funda Silvester, te izvršen uvid u spis Kio-38/97. Županijskog suda u Osijeku (pročitano rješenje Kio-106/93. od 29. lipnja 1993.godine iz navedenog spisa).

Svjedok Franjo Kožul iskazuje da se uključio u obranu grada na način da se aktivirao u civilnoj zaštiti. Neposredno pred pad Vukovara bio je u Bolnici Vukovar i dana 19. studenoga 1991. godine, nakon što je vojska ušla u bolnicu, on je s drugima natovaren u kamione i odvezen u dvorište kooperacije "VUPIK" nasuprot skladišta "Veleprometa". Na tom mjestu počelo je izdvajanje ljudi, te njega i uz njega još jednu grupu ljudi, oko tridesetak, izdvojio je opt. Darko Fot i potjerao u skladište "Veleprometa". Prilikom ulaska u skladište "Veleprometa", u dvorištu istog, vidio je s oružjem između ostalih Stanković Zorana zvanog "Kesega", Avramović Stanislava zvanog "Micko", Stanka Vujanovića i Marka Crevara. Navedene je vidio također i u bolnici, ali oni njemu ništa nisu radili, s tim što osobno nije vidio ni da su druge tukli, mučili ili na bilo koji drugi način vrijeđali i ponižavali. U logor u Stajicevo je odveden 20. studenoga 1991. godine. Nakon desetak dana, u logoru u Stajicevu, vidio je kako je

su ga prestali tući, nije mogao ustati, te su ga dva policajca odvezla (odnijela) u baraku. Naglasio je da se ne sjeća da ga je tukao Marko Kraguljac i objasnio da je vjerojatno greškom u prethodnom postupku bilo naznačeno da ga je isti tukao. Ništa konkretno nije znao za optužene Stanka Vujanovića, Darka Fota, Marka Crevara i Stanimira Avramovića zv. "Micko".

Svjedok Pavle Opravić iskazuje da je 18.11. 1991.godine zatečen u krugu Bolnice Vukovar, a zatim je vršeno odvajanje žena i djece na jednu stranu, muškaraca na drugu, a s tim da su prevezeni u skladište "Veleprometa". U sumrak navedenog dana stigao je u "Velepromet", gdje je odmah vršen pretres i oduzimanje sve dragocjenosti. To prvo veče vidio je optuženog Zorana Stankovića zv. "Kesegu", na ulazu kad su ga kao zarobljenika uvodili u dvorište "Veleprometa", a isti je imao oružje. Bio je zatvoren u tzv. "stolariji" sve dok neće biti prebačen u Sremsku Mitrovicu. Ne sjeća se uopće optuženih Stanka Vujanovića, Darka Fota, Marka Crevara, Stanimira Avramovića i Marka Kraguljca.

Svjedok Josip Brekalo iskazuje da je zarobljen u "Komerču" i da je zatim prebačen u logor, odnosno zatvor u Sremskoj Mitrovici, gdje je bio od 19.11. 1991.godine do 14.08. 1992.godine. Ubrzo nakon njegovog dovođenja u zatvor u Mitrovicu izveden je na ispitivanje. Ispitivao ga je Darko Fot, a ubrzo je došao njegov susjed Marko Kraguljac zajedno s jednim majorom i jednim zastavnikom. Marko Kraguljac je bio u uniformi SMB JNA i imao je četiri zvjezdice, a Darko Fot je bio u civilnoj odjeći. Darka Fota poznaje jako dobro jer je dolazio kod Marka Kraguljca, te su zajedno kartali belu. Kraguljac je rekao Darku Fotu da ga obradi, a to je značilo da ga dobro istuče. Poslije tih riječi Darko ga je tukao, s tim da mu je zadao najmanje deset udaraca bokserom u želudac. Udarci su bili jakog intenziteta od kojih je on pokleknuo, a kasnije je nakon navedenih udaraca povraćao krv, mokrio krv. Tog puta je čuo da je Marko rekao da treba obraditi i Josipa Crnjca, a koji je također bio njihov susjed. Josip Crnjac je nakon njega uveden u prostorije za ispitivanje. Josip Crnjac mu je rekao kasnije da ga je istukao Marko Kraguljac.

Svjedok Svetislav Vidaković iskazuje da je rođen u Vukovaru i da je živio u Vukovaru, a da je 03.07. 1991.godine otišao u Beograd, a u Vukovar se vratio 24. ili 25. 11. 1991.godine. Ukazao je da je do 08.10. 1991.godine bio pripadnik 453. oklopne mehanizovane brigade iz Sremske Mitrovice, a da su 08.10. 1991.godine do 20.11. 1991.godine bili privremeno demobilizirani. Zajedno s njim u toj brigadi bio je i optuženi Marko Kraguljac, koji je imao čin kapetana. Nalasio je i da prije njegovog i Markovog dolaska u navedenu brigadu ista je bila formacijski popunjena, tako da su oni praktično bili prekobrojni, ali su oni bili iz Vukovara i tad se smatralo da oni moraju ići u brigadu. Do 08.10.1991.godine i on i Marko su bili kao oficiri u operativnoj sali u Negoslavicima. 20.11. 1991.godine su se trebali javiti ponovo u jedinicu, ali su imali 48 sati za javljanje i sjeća se da su 23.11. 1991.godine krenuli na položaj u Stare Jankovce. Od 20. do 23. 11. 1991.godine vidio je Marka Kraguljca, ali oni su imali slobodu kretanja i s istim nije bio stalno zajedno. Zajedno s njim 24. ili 25.11. 1991.godine Marko Kraguljac je došao u Vukovar, a nakon 15 – 20 dana on je otišao u Bosnu, a Marko je prebačen u I. gardijsku brigadu koja je ostala u Vukovaru. Ništa mu nije poznato konkretnije što su radili ostali optuženici.

Svjedok Josip Crnjac iskazuje da je 18.11. 1991.godine zarobljen na Mitnici, a sutradan je prebačen u zatvor u Sremsku Mitrovicu. U zatvoru u Sremskoj Mitrovici je bio do razmjene, do 22.05. 2002.godine. Jednog dana je još s dvojicom odveden na

ispitivanje. Prilikom tog ispitivanja njegov susjed Marko Kraguljac ga je prvo udario nekoliko puta pesnicom u stomak, od kojih udaraca je pao. Marko i jedna crna osoba nižeg rasta su ga ponovo sjeli na stolicu. Marko ga je ispitivao najviše ko je bio član HDZ-a, ko je bio u mjesnoj zajednici "Bratstvo Jedinstvo", gdje je vozilo Pere Marića (Mercedes), govorio mu da digni čaš lijevu čaš desnu ruku i slično. Dok je sjedio na stolici, vidio je da je Marko stavio bokser na ruku i tad ga je bokserom udario u predjelu nosa, od kojeg udarca je pao. Od navedenog udarca i danas ima ožiljak. Dok je čekao da bude uveden u prostoriju za ispitivanje, vidio je kako su iz prostorije izvukli Josipa Brekala, a dok nisu izvukli Josipa Brekala, čuo je jauke i zapomaganje. Kasnije je pričao s Josipom Brekalom i isti mu je rekao da je njega tukao Fot i Marko Kraguljac, a on istom rekao da je njega tukao Kraguljac i crni čovjek kojeg ne zna. Inače prezime Fot mu ništa ne znači, niti je znao ko je ona crna osoba koja je bila s Markom Kraguljcem.

Stevan Curnić u svojstvu osumnjičenika pred policijom (list spisa 6-9) iskazao je između ostalog da za vrijeme dok je bio stražar u krugu "Veleprometa" vidio je Stanimira Avramovića iz Vukovara da zlostavlja zatočenike, maltretirajući ih psihički riječima "vjerovali smo vam 40 godina, a sada hoćete da nas koljete..." i fizički udarajući ih kundakom pušaka. Prilikom iskaza kao okrivljenik (list spisa 25-27) isti nije spominjao ništa u svezi optuženog Stanislava Avramovića. U iskazu datom na glavnoj raspravi (list spisa 934-938) naveo je da je vidio da je Stanimir Avramović nekoga šutnuo, ali da nije nikoga ubio. Prilikom iskaza na glavnoj raspravi (list spisa 1461-1462), a nakon što je pravomoćno optužen, kategorično je izjavio da je sigurno da Stanimir Avramović nikog nije udario kundakom. Prilikom ovog iskaza on je općenito poricao da je uopće vidio optužene u krugu "Veleprometa".

Svjedok Vladimir Fras iskazuje da je dana 18.11. 1991.godine bio odvezen u skladište "Veleprometa". Iz "Veleprometa" je prebačen u zatvor u Sremsku Mitrovicu gdje je bio do 27.03.1992.godine, kada je razmijenjen, te je prešao na slobodni teritorij Hrvatske. U krugu "Veleprometa" u uniformi i s oružjem vidio je Stanku Vujanovića, Marka Crevara, Stanimira Avramovića zv."Micko", dok je Marka Kraguljca s činom kapetana vidio na "Drvenoj pijaci". Na "Drvenoj pijaci" su ih 18.11. 1991.godine potovarili u autobuse i odveli u skladište "Veleprometa".

Svjedok Miroslav Fras iskazuje da je ranjen 11.11. 1991.godine i da je 18.11. 1991.godine bio u skloništu u ulici M.Tita kada su došla dva vojnika i izveli ih iz skloništa i doveli ih do "Drvene pijace", zatim je prebačen u krug "Veleprometa", gdje su ga pretresli i uzeli mu sve što je imao, te ga odveli u "Stolariju". U "Stolariju" su došli Fot Darko i Branko Zlatar, izveli njega i Rajkovića, a kada je Rajković počeo bježati u pravcu ciglane, optuženi Curnić ga je pokosio rafalom i ubio. 19.11. 1991.godine u dvorištu "Veleprometa" vidio je Stanimira Avramovića zv."Micko". U Stajićevo je bio do 22.12. 1991.godine, kada je prebačen za Niš. U Stajićevo je dolazio Marko Kraguljac, u uniformi, s činom kapetana, a naoružan pištoljem. Vidio je kad je Marko Kraguljac naredio da istuku osobu koju zna po prezimenu Ragač, te Vladu Vodopiju, koji je radio u Vukovaru u Vojnom odsjeku.

Svjedok Josip Radović iskazuje da se 18.11. 1991.godine nalazio u podrumu ispod Dvorca Eltz i da je taj dan evakuiran u dvorište "Veleprometa". Na "Veleprometu" su razdvajali na jednu stranu Hrvate, na jednu stranu Srbe, a to je radio Boro Zuvanović. Boro Zuvanovića je kasnije ubio njegov sin. 19.11. 1991.godine rečeno je da ko ima nekoga u Srbiji može ići slobodno u Srbiju, te je on kao Srbin tog dana između 17,00 i 18,00 sati s ostalima otišao u Šid, a zatim u Kuršumliju kod rođaka.

Početak 2. mjeseca 1992.godine iz Kuršumlje se ponovo vratio u Vukovar, te ponovo radio kao grobar. Tog 18. i 19.11. 1991.godine u krugu "Veleprometa" vidio je s oružjem Stanka Vujanovića, Darka Fota, Stanimira Avramovića, Marka Kraguljca i Zorana Stankovića. Marka Crevara ne zna po imenu, tako da ne može ni znati je li ga vidio u krugu "Veleprometa". Nije vidio da bi optuženi Stanimir Avramović bilo koga zlostavljao i oduzimao nekakve predmete.

Svjedok Ivica Salamon iskazuje da se na dan pada Vukovara zatekao u bolnici. Kao i drugi kamionom je prebačen na "Velepromet". Na izlazu iz bolnice naišao je na Stanimira Avramovića zv."Micko" i on mu je i rekao da će biti prebačen na "Velepromet". Dok je bio prebačen na "Velepromet" naišao je Bekić i odveo ga na ispitivanje, a osim Bekića ispitivao ga je i Rokvić, harmonikaš. Za vrijeme ispitivanja ušao je unutra Marko Crevar, koji je bio pijan, a rekao mu je "Šta ti tu radiš sudija, sram te bilo!" te mu psovao majku ustašku i udario ga nogom u prsa. Nakon ispitivanja odveli su ga u jedan od hangara, a cijelu noć izvana su se čuli krici. Kad ga je Crevar udario nogom u prsa, nije pao. Sljedeće jutro je bio prozvan po imenu i vidio je da je došao "Micko". "Micko" mu je rekao da će vidjeti što se može napraviti, ali je rekao da jedino može biti u radnoj grupi, dok se sve malo ne smiri. Radio je u radnoj grupi, ali jednog dana su došla dvojica po njega i odvela ga u Istražni zatvor u Dalju. U Istražnom zatvoru je bio negdje oko tri mjeseca. Dok je bio u zatvoru, Stanimir Avramović mu je slao poruke da će ga pokušati izbaviti. Čuo je da je Stanimir Avramović pomogao Ivi Bogdanoviću i nekim drugim Hrvatima. 12.03. 1992.godine Stanimir Avramović je došao po njega u Istražni zatvor u Dalju, te ga odvezao kod brata u Beograd, a odatle je preko Mađarske došao u Hrvatsku. Zorana Stankovića je vidio na "Veleprometu".

Svjedok Ivo Bogdanović iskazuje da je na dan pada Vukovara bio u zgradi preko puta Hotela "Dunav" i da je odveden prvo na "Drvenu pijacu", a odatle na "Velepromet". U krugu "Veleprometa" vidio je Avramovića zv."Micko" kojeg je znao zbog nogometa, te je istog pitao može li nešto pomoći. Sin Ljube Martića ga je odveo u jednu postoriju iz koje je kasnije prevezen u Stajićevo. Sin od Ljube Martića mu je rekao da je "Micko" pitao za njega i smatra da mu je "Micko" pomogao, a čuo je da je pomogao i drugim Hrvatima.

Svjedok Ivica Vlaho iskazuje da je u Vukovar došao u 11. mjesecu 1990.godine, a da je od 10.12. 1990.godine radio u Policijskoj stanici u Vukovaru. 19.11. 1991.godine je zarobljen i bio je smješten u skladište "Veleprometa". Na "Veleprometu" je praktično bio nekoliko sati, kada je zatim prebačen u Stajićevo. Za tih nekoliko sati su ga mučili, i to na način da su mu izbili tri zuba i nožem ga boli u potkoljenu i koljeno, tako da mu je iscurila možda litra krvi. Iz razloga što je u Vukovar došao u 11. mjesecu 1990.godine ne poznaje nikog od optuženih, osim Marka Crevara, s kojim je radio u policiji do 2. mjeseca 1991.godine, kada je Crevar napustio policiju. U krugu "Veleprometa" vidio je Marka Crevara u vojnoj uniformi, s kokardom na kapi. Skrio se da ga Marko Crevar ne bi prepoznao, jer je primijetio da one koje prepozna tad bi iz tog stroja izvodili i odvodili na druga mjesta gdje su bili maltretirani. Naglasio je da je sigurno vidio da je Marko Crevar tražio civile hrvatske nacionalnosti kako bi ih izdvajao.

Svjedok Robert Matoušek iskazuje da je dana 19.11. 1991.godine zarobljen u ulici Božidara Adžije br.35. On i još trojica su bili na čelu kolone, te su ih odveli do "Veleprometa", a tamo su stigli oko 15,00 sati. Dok su išli putem, jedan čovjek koji je imao kapuljaču na glavi pokazivao je u kolonu na određene ljude govoreći "ovaj, ovaj, ovaj ..." , te su te ljude izvodili i odvodili, a zatim bi se čuo rafal. Putem u koloni

prišao mu je "Kesega", sin našeg novinara i uzeo od njega 1.400 DEM i nešto dinara. Tom prilikom pored "Kesege" bio je jedan čovjek bez zuba, kojeg su zvali "Topola". Kasnije na "Veleprometu" oduzeli su mu sve druge stvari, sat, dokumente i slično. Dana 20.11. 1991.godine oko 23,00 sata iz "Stolarije" su imenom prozvali njegovog brata Renea i od tada se isti vodi kao nestala osoba. Kada su mu brata izveli na saslušanje na vratima su bili Darko i Predrag Kovačević, a u blizini je bio i Darko Fot. Kasnije je bio prebačen u Sremsku Mitrovicu iz koje je kao zdravstveni radnik (stomatolog) razmijenjen za špijunsku grupu "Labrador" 10.12. 1991.godine.

Svjedok Jozo Puđa iskazuje da je živio u Vukovaru, Radnička 62, te da je praktično bio u kućnom pritvoru od 13.09. 1991.godine do 12.11. 1991.godine. Za vrijeme dok je bio u kućnom pritvoru u 5-6 navrata vođen je na ispitivanje u štab njihove "TO". Glavni u njihovom TO bio je Marko Crevar koji je izdavao sve naredbe, a u dosta slučajeva vodio ispitivanja. 12.11. 1991.godine su supruga i on odvedeni u skladište "Veleprometa" gdje su ostali jednu noć, a ujutro su sprovedeni do Sremske Mitrovice. Kad je stigao u Sremsku Mitrovicu, gotovo su ga tri dana neposredno tukli, ali je intervenirao Marko Kraguljac (njegov šef u poduzeću) te je to prestalo. Iz Mitrovice je prebačen u Niš, gdje je također tučen, ali od nepoznatih osoba.

Svjedok Silvester Funda iskazuje da je u Vukovaru živio 1986.godine i da je bio jako dobar s Curnićem i da su se intenzivno družili. Poznao je i Zorana Bajića. 1991.godine kada su vidjeli da će doći do rata, dogovorili su se on, Zoran Bajić, Jakob zv. "Alf" i Stevica Curnić da se upišu u ZNG. Sljedeći dan njih trojica, osim Stevice, došli su i upisali se, ali kako nije bilo oružja, rekli su im da idu doma. Dana 18.11. 1991.godine bio je odveden na "Velepromet" i tad je ponovo vidio Stevana Curnića koji je imao kalašnjikov i za opasačem nož. Isti je njega i Zorana Bajića osobno izdvajao i vodio na ispitivanje. Nakon što je drugi put odveo Zorana Bajića, te došao po njega i kada ga je vodio, vidio je Zorana Bajića mrtvog i reznu ranu na vratu. Kada je pitao Curnića gdje je Zoran, isti je izvadio nož koji je bio krvav i rekao mu: "Ćuti i tebe ću tako". Na "Veleprometu" je tučen, a naglasio je da je Stevan Curnić bio zadužen za privođenja na ispitivanja.

Uvidom u spis Kio-38/97. Županijskog suda u Osijeku, tj. čitanjem rješenja Kio-106/93. od 29. lipnja 1993.godine, vidljivo je da navedeni istražni postupak nije u svezi s događajima za koje se sudilo u ovom postupku.

Cijeneći izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da su optuženi Stanko Vujanović, Darko Fot, Marko Kraguljac, Marko Crevar i Zoran Stanković počinili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1. OKZRH, a sve na način opisan u izreci ove presude.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Franje Kožula jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je već u bolnici počelo izdvajanje ljudi i zatim odvođenje u skladište "Veleprometa". Nadalje se utvrđuje da u skladištu "Veleprometa" s oružjem je svjedok vidio Zorana Stankovića zvanog "Kesega", Stanimira Avramovića zvanog "Micko", Stanka Vujanovića i Marka Crevara. Nije vidio da su isti nekoga tukli, mučili ili na bilo koji drugi način vrijeđali i ponižavali. Krajem studenog 1991.g. svjedok je vidio da je u logor "Stajicevo" dolazio Marko Kraguljac, da je pokazivao na neke ljude, s tim što ne zna što se s tim ljudima dogodilo (loše ili dobro).

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mirka Huca jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok zarobljen 18. studenog 1991.g. u podrumu svoje kuće i nešto iza 14,00 sati odveden u krug poduzeća "Velepromet". U trenutku kada je odvođen iz prostorije tzv. "Stolarije", Darko Fot je zamahnuo kundakom puške da ga udari u predjelu glave, ali se on izmaknuo. Sledeći dan dok je još bio u krugu "Veleprometa", Darko Fot mu je prijetio da će dobiti batina ako ne kaže gdje je Norić Zdenko.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Damira Lilića jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok 18. studenog 1991.g. oko 14,00 sati zarobljen u podrumu kuće, susjeda Franje Komšića. Naređeno je njemu, i drugima koji su bili s njim, da uđe u kamion, te su istim odvezeni u krug "Veleprometa". Vozač kamiona je bio Avramović Stanimir zvani "Micko". Nadalje se utvrđuje kako ga je Fot Darko izdvojio u trenutku kada je doveden u krug "Veleprometa". Vidio je da je Fot Darko izdvojio Ljubu Pribudića, Ivicu Radića i Mirka Huca, ali su svi ostali živi. Utvrđeno je da osim Fot Darka svjedok je vidio Zorana Stankovića i Stanimira Avramovića s oružjem.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Fanol Gojani jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran sa iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok zarobljen 19. 11. 1991.g. u trenutku dok je bio u Bolnici u Vukovaru. Naređeno im je da idu ka kamionima koji su stajali u ulici južno od bolnice i ka njemu i njegovom bratu Jozi (koji se još uvijek vodi kao nestali) prišao je Zoran Stanković zvani "Kesega", te im rekao da će biti strijeljani ili zaklani zato što su prodavali meso "ustašama". U krugu "Veleprometa" su ga tukli "Kesega", "Frižider" i Lančuzanin, s tim da ga je "Kesega" najmanje 5-6 puta udario kundakom puške u predjelu glave, kao i ostalih dijelova tijela. Tukao ga je i nogama, a da je na istima imao vojničke čizme, pa i u trenutku dok je ležao na zemlji. Od zadobijenih udaraca bio je sav krvav i imao je ozljede po cijelom tijelu. Utvrđeno je nadalje da bi svjedok zajedno sa svojom grupom bio strijeljan, s tim da su grupu vodili "Frižider" i "Kesega", a spasio ih je potpukovnik ili pukovnik JNA, koji je čak morao pucati u zrak da ih spasi. Početkom 1992.g. dok je bio u logoru "Stajičevo", došli su Radivoj Jakovljević "Frižider" i Zoran Stanković "Kesega" te ga odveli u podrum zgrade, gdje je bilo zapovjedništvo logora. U podrumu su ga tukli 2-3 sata, tako strašno da je padao u nesvijest. Kada su ga prestali tući, nije mogao ustati te su ga dva policajca odnijela u baraku. Utvrđeno je da ga nije tukao Marko Kraguljac niti u jednom trenutku.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Pavla Opravića jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok nakon zarobljavanja odveden u skladište "Veleprometa" u sumrak 19. 11. 1991.g., a gdje je odmah vršen pretres te su oduzimate sve dragocjenosti. Zoran Stanković zvani "Kesega" je s oružjem bio na ulazu kada su ga uvodili u dvorište "Veleprometa".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Brekala, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok nakon zarobljavanja dana 19. 11. 1991.g. odveden u zatvor u Sremsku Mitrovicu. U zatvoru je bio od 19.11.1991.g. do 14. 08. 1992.g. Ubrzo nakon njegovog dovođenja u zatvor izveden je na ispitivanje. Ispitivao

ga je Darko Fot, a ubrzo je došao Marko Kraguljac u uniformi JNA i rekao Darku Fotu da ga dobro istuče. Poslije tih riječi Darko ga je počeo tući i zadao mu je najmanje 10 udaraca bokserom u želudac. Udarci su bili jakog intenziteta od kojih je on pokleknuo, a kasnije je povraćao krv i mokrio krv.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Svetislava Vidakovića jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok 03. 07. 1991.g. otišao u Beograd, te da je bio pripadnik 453. oklopne mehanizovane brigade iz Sremske Mitrovice. S njim u brigadi je bio i optuženi Marko Kraguljac koji je imao čin kapetana. Nadalje se utvrđuje da je ta brigada bila formacijski popunjena i prije dolaska njega i Marka Kraguljca, ali kako su oni bili iz Vukovara, smatralo se da oni moraju ići u brigadu. Do 08. 10. 1991.g. Marko Kraguljac je kao oficir bio u operativnoj sali u Negoslavcima. Od 08. 10. 1991.g. do 20. 11. 1991. su bili demobilizirani, a 20. 11. 1991.g. su se trebali ponovo javiti u jedinicu, s tim da su imali 48 sati za javljanje i sjeća se da su 23. 11. 1991.g. krenuli na položaj u Stare Jankovce, a da bi u Vukovar ušli 24. ili 25. 11. 1991.g. Između 20. -23. 11. 1991.g. je vidio Marka Kraguljca, ali su oni imali slobodu kretanja i s istim nije bio stalno zajedno. Sigurno je da je Marko Kraguljac zajedno s njim 24. ili 25. 11. došao u Vukovar, a zna da je Marko kasnije prebačen u Prvu gardijsku brigadu koja je ostala u Vukovaru.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Cmijca, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok bio u zatvoru u Sremskoj Mitrovici od 19. 11. 1991.g. do 22. 05. 1992.g. Jednog dana za vrijeme dok je bio u zatvoru ispitivao ga je Marko Kraguljac, te ga je prvo udario nekoliko puta pesnicom u stomak, a od udaraca je pao. Ponovo su ga podigli i dok je sjedio na stolici, vidio je da Marko stavlja bokser na ruku i zatim ga je bokserom udario u predjelu nosa. Od navedenog udarca je pao, a i danas ima ožiljak. Inače, dok je čekao da bude uveden u prostoriju za ispitivanje, vidio je kako su iz prostorije izvukli Josipa Brekala, a dok ga nisu izvukli, čuo je jauke i zapomaganje istog. Ne poznaje osobu po prezimenu Fot, niti mu to prezima išta govori.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Vladimira Frasa, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je isti zarobljen 18. 11. 1991.g. i odveden u skladište "Veleprometa". Utvrđuje se da je 18. 11. 1991.g. na "Drvenoj pijaci" vidio Marka Kraguljca s činom kapetana, a u trenutku dok su zarobljenike tovarili u autobuse i odvodili u skladište "Veleprometa". U krugu "Veleprometa" u uniformi i s oružjem je vidio Stanka Vujanovića, Marka Crevara, Stanimira Avramovića zvanog "Micko".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Miroslava Frasa, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz istog iskaza se utvrđuje da je isti zarobljen 18.11. 1991.g., a zatim prvo doveden do "Drvene pijace", zatim prebačen u krug "Veleprometa" gdje su ga pretresli i uzeli mu sve što je imao. Fot Darko i Branko Zlatar su izveli njega i Rajkovića, a kada je Rajković počeo bježati u pravcu ciglane, Cumić ga je pokosio rafalom i ubio. Kasnije je prebačen u logor "Stajičevo" gdje je bio do 22. 12. 1991.g., kad je prebačen za Niš. U "Stajičevo" je dolazio Marko Kraguljac, u uniformi s činom kapetana, naoružan pištoljem. Vidio je kada je Marko Kraguljac naredio da istuku osobu po prezimenu Ragač, te Vladu Vodopiju koji je radio u Vukovaru u Vojnom odsjeku.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Radovića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je isti 18. 11. 1991.g. evakuiran u dvorište "Veleprometa". Na "Veleprometu" su razdvajali na jednu stranu Hrvate, a na drugu stranu Srbe. 19. 11. 1991.g. on je kao Srbin mogao slobodno otići kod nekoga u Srbiju, te je s ostalima otišao u Šid, a zatim u Kuršumliju kod rođaka. 18. i 19. 11. 1991.g. u krugu "Veleprometa" vidio je s oružjem Stanka Vujanovića, Darka Fota, Stanimira Avramovića, Marka Kraguljca i Zorana Stankovića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivica Salamona, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je isti zarobljen u bolnici i odveden na "Velepromet". Ispitivali su ga je Bekić i Rokvić. Za vrijeme ispitivanja ušao je unutra Marko Crevar, opsovao mu majku ustašku i udario ga nogom u prsa. Stanimir Avramović zvan "Micko" mu je pomogao da bude prebačen u radnu grupu dok se malo ne smiri. Kasnije je bio odveden u istražni zatvor u Dalj. 12. 03. 1992.g. iz istražnog zatvora ga je uspio izvući "Micko".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ive Bogdanovića, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je svjedok zarobljen, zatim odveden na "Drvenu pijacu", te u "Velepromet", a kasnije u logor u Stajicevo. Naglasio je da mu je "Micko" pomogao.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivica Vlahe, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je isti 19. 11. 1991.g. zarobljen te smješten u skladište "Veleprometa". Na "Veleprometu" je praktično bio nekoliko sati, a zatim je prebačen u Stajicevo. Na "Veleprometu" je vidio Marka Crevara u vojnoj uniformi s kokardom na kapi, te se skrio iz razloga da ga isti ne bi prepoznao. Primijetio je da su zarobljenike koje prepozna Marko Crevar izvodili iz stroja i odvodili na druga mjesta gdje su bili maltretirani. Siguran je da je Marko Crevar tražio civile hrvatske nacionalnosti kako bi ih izdvajao.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Roberta Mataušeka, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je isti dana 19.11. 1991.g. zarobljen u ulici Božidara Adžije 35 (u blizini bolnice). On i još trojica su bili na čelu kolone, te su ih odveli do "Veleprometa". Dok su išli putem, jedan čovjek koji je imao kapuljaču na glavi, pokazivao je na određene ljude u koloni govoreći: "ovaj, ovaj, ovaj" te je primijetio da su te ljude izvodili iz kolone i odvodili, a zatim bi se čuo rafal. Putem u koloni prišao mu je "Kesega", sin našeg novinara, i uzeo od njega 1.400 DEM i nešto dinara.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Joze Puđe, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je navedeni svjedok bio u kućnom pritvoru počev od 13. 09. 1991.g. do 12. 11. 1991.g. Za vrijeme dok je bio u kućnom pritvoru, 5-6 puta je vođen na ispitivanje u štab njihove "TO". Glavni u štabu TO bio je Marko Crevar, koji je izdavao sve naredbe, a u dosta slučajeva vodio ispitivanja. 12. 11. 1991.g. je odveden u skladište "Veleprometa", gdje je ostao jednu noć, a sledeći dan je odveden u

Sremsku Mitrovicu. Po dolasku u Sremsku Mitrovicu tri su ga dana neposredno tukli, a zatim je intervenirao Marko Kraguljac (njegov šef u poduzeću), te su ga prestali tući.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Silvestera Funde jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, te podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se utvrđuje da su se on, Zoran Bajić i Jakob zvan "Alf" i Stevica Cumić dogovorili da se upišu u ZNG. Osim Stevice Cumića, njih trojica su došli i upisali se u ZNG, ali kako nije bilo oružja, rekli su im da idu doma. 18. 11. 1991.g. je zarobljen i odveden u krug "Veleprometa". Njega i Zorana Bajića je Stevan Cumić osobno izdvajao i vodio na ispitivanje, a vidio je Zorana Bajića mrtvog, s tim da je imao reznu ranu na vratu.

Uvidom u spis Kio-38/97. Županijskog suda u Osijeku, tj. čitanjem rješenja Kio-106/93. od 29. lipnja 1993.godine, iz navedenog spisa nedvojbeno je utvrđeno da protiv Marka Kraguljca, kao ni ostalih optuženika nije vođen kazneni postupak zbog ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, tj. navedeni istražni postupak i ovaj postupak uopće nisu o istim događajima i nemaju jedan s drugim nikakve veze.

Na temelju svega naprijed iznijetog i zbog naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da su Stanko Vujanović, Darko Fot, Marko Kraguljac, Marko Crevar i Zoran Stanković počinili kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, na način činjenično i pravno bliže opisan u izreci ove presude.

Valja ukazati da je nedvojbeno utvrđeno presudom K-86/98. od 19. svibnja 2000.godine da je za vrijeme tromjesječne opsade grada Vukovara (od 24.kolovoza do 18. studenoga 2001.godine), u Vukovaru poginulo približno 1700 osoba, od toga oko 1100 civila, a više od 4000 osoba je ranjeno. Neposredno nakon vojnog pada Vukovara približno 3000 osoba je vođeno u kategoriji nestalih, a oko 30000 Vukovaraca je otjerano u progonstvo. Također nedvojbeno je da su kaznena djela (koja su predmet ovog postupka) počinjena u Vukovaru tijekom studenog i prosinca 1991.godine, i to uglavnom na prostoru Poduzeća "Velepromet" u Vukovaru. Jednostavno, prostor Poduzeća "Velepromet" u Vukovaru od 08.11. 1991.godine postao je logor u kojem su zarobljenici bili potpuno obespravljani, opljačkani, mučeni i ubijani, a zatim velikim dijelom odvedeni u logore u Srbiji (Stajicevo, Begejci) ili zatvore (Sremska Mitrovica i Niš), a ostalim dijelom protjerani na tada slobodni teritorij Republike Hrvatske. Iz ovih razloga radnje koje su poduzimali optuženi Stanko Vujanović, Darko Fot, Marko Kraguljac, Marko Crevar i Zoran Stanković ne mogu se cijeliti odvojeno, već kao postupanje u širem smislu tumačenja sudionitva u počinjenju kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva zajedno s već pravomoćno osuđenim optuženicima u ovom kaznenom postupku (presudom K-86/98.) i događanjima kako je naprijed to istaknuto.

Naime, nesporno je da je optuženi Stanko Vujanović s oružjem aktivno učestvovao u zarobljavanju i odvođenju civila i ranjenika iz Bolnice u Vukovaru u prostorije "Veleprometa". Također, u krugu "Veleprometa" optuženi Stanko Vujanović je čuvao stražu, a što je potvrđeno iskazima svjedoka Franje Kožula, Josipa Radovića i Vladimira Frasa, a čak je ta činjenica nesporna i za njegovog branitelja. Stoji činjenica da optuženom Stanku Vujanoviću nije stavljena ni jedna konkretna radnja koju je poduzeo prema poimence navedenom zarobljeniku, već isključivo mu je na teret stavljeno da je u vukovarskoj Bolnici izdvajao pojedine zarobljenike i odvodio ih u logor u "Velepromet", te navedene civile čuvao da ne pobjegnu i time spase život. Navedena činjenica da je optuženi Stanko Vujanović izdvajao civile u vukovarskoj Bolnici,

učestvovao u odvođenju civila u prostoru "Veleprometa", te čuvanju zarobljenih civila na "Veleprometu", u konkretnom slučaju mora se sagledati kao cjelokupni tijek zbivanja tih dana u Vukovaru i samih događanja, a što je naprijed istaknuto, da su mnogi civili ubijeni, tjelesno ozlijeđeni, opljačkani, protjerani i sl., te je nedvojbeno da je navedenim stražarenjem Stanko Vujanović onemogućio zarobljene civile da se izbave i spase. Konkretno, ova radnja stražarenja Stanka Vujanovića mora se cijeliti u sklopu s ponašanjem ostalih suoptuženika i samim događanjima tih dana, počev od zarobljavanja civila u bolnici pa do postupanja u samom prostoru "Veleprometa", a koji je u biti bio jedna vrsta logora. Iz tih razloga u radnjama navedenog optuženika su sadržana obilježja kaznenog djela za koje je osuđen.

Činjenica da je optuženi Darko Fot željeznim bokserom udario u stomak zarobljenika Josipa Brekala utvrđuje se iz iskaza svjedoka oštećenog Josipa Brekala, a što je naprijed obrazloženo. Utvrđeno je da je Darko Fot zadao najmanje deset udaraca bokserom u želudac, da su ti udarci bili jakog intenziteta, a da je oštećeni zbog tih udaraca pokleknuo, a kasnije povraćao krv i mokrio krv. Bez obzira na činjenicu da je praktično povod za ovo udaranje bila naredba Kraguljca, nedvojbeno je da je samo izvršenje ovih radnji poduzeo Darko Fot i da brojnost udaraca, jačina udaraca, s tim da je imao na ruci bokser, čine obilježje kaznenog djela ratnog zločina, tj. da je zlostavljao oštećenog i nanosio mu tjelesne ozljede. Nadalje, nedvojbeno je da je Darko Fot i na civilnog zarobljenika Huc Mirka zamahnuo puškom da ga udari, ali iz razloga što se ovaj izmaknuo nije došlo do udarca, a sljedeći dan je prijetio istom batinama. Ovo su konkretne radnje koje je poduzeo Darko Fot, a ranije već obrazloženo iz kojih razloga je prihvaćeno da je isti učestvovao u onim radnjama koje su prihvaćene praktično preambulom (uvodom) u obilježje ovog kaznenog djela. Taj dio tzv. "preambule" su potvrdili osim naprijed navedenih oštećenih i mnogi drugi svjedoci, a što je obrazloženo kod razloga iz kojih su prihvaćeni iskazi svjedoka u ovom dijelu ponovljenog postupka, a također i u onom dijelu pravomoćne presude K-86/98.

U pogledu optuženog Marka Kraguljca utvrđeno je da je isti rekao optuženom Darku Fotu da dobro istuče Josipa Brekala, a iz ranijih obrazloženja nedvojbeno je utvrđeno da je Darko Fot i postupio po njegovim riječima, tj. dobro istukao oštećenog Josipa Brekala. Ta činjenica je utvrđena iz samog iskaza Josipa Brekala, a također potvrđena i iskazom svjedoka Josipa Crnjca koji je čuo jauke i zapomaganje Josipa Brekala, a kojeg je kasnije istukao osobno Marko Kraguljac. Da je optuženi Marko Kraguljac pored riječi Darku Fotu da istuče Josipa Brekala i sam poduzimao neposredno radnje prema drugim oštećenima, utvrđeno je iz iskaza oštećenog Josipa Crnjca. Naime, prihvaćanjem iskaza svjedoka Josipa Crnjca nedvojbeno je utvrđeno da ga je više puta optuženi Marko Kraguljac udario u stomak pesnicom, a kasnije i bokserom po nosu. Nadalje, također je utvrđeno da je Marko Kraguljac dolazio u zarobljenički logor Stajićevo, te da je naredio da se istuče osoba po prezimenu Ragač i Vlado Vodopija. Konkretno, svjedok Miroslav Fras je vidio kad je optuženi Kraguljac naredio da istuku osobu koju zna po prezimenu Ragač i Vladu Vodopiju.

Optužba je na teret optuženom Marku Kraguljcu stavila i radnju da je u zarobljeničkom logoru Stajićevo prstom pokazivao na zarobljenike koji su nakon toga odvođeni na ispitivanje, nakon čega se neki od njih nisu ni vratili, a neki su toliko pretučeni da su ih morali nositi s ispitivanja, ali sud optuženog nije osudio za navedenu radnju. Naime, stoji činjenica da je svjedok Franjo Kožul rekao da je u logor u Stajićevo dolazio Marko Kraguljac, te dok su zarobljenici bili poredani, on je pokazao neke ljude i ti su ljudi tada odvođeni. Međutim, navedeni svjedok nije znao što se s tim ljudima dogodilo (loše ili dobro), te stoga sud nije osudio optuženog za tu radnju, što je on

pokazivao na neke zarobljenike, a ne zna se je li je istima učinjeno nešto loše ili je možda optuženi istima pomogao, dok s druge strane nije dokazano da su zarobljenici bili pretučeni, ili da se neki uopće nisu vratili. Također sud nije osudio Marka Kraguljca za radnju, da je zajedno sa Zoranom Stankovićem i osuđenim Radivojem Jakovljevićem zv. "Frižider" početkom 1992.godine u zarobljeničkom logoru Stajićevo odveo u podrum zapovjedništva logora zarobljenika Fanoli Gojanija, te da su ga tukli dva, tri sata. Naime, oštećeni Fanoli Gojani je na glavnoj raspravi bio jasan, decidan da su ga tukli Zoran Stanković i Radivoj Jakovljević zv. "Frižider", ali ne i Marko Kraguljac i da je stoga možda u fazi istrage jednim nerazumijevanjem njegovog iskaza stajalo na jednom mjestu da ga je sa Zoranom Stankovićem i Radivojem Jakovljevićem tukao i Marko Kraguljac. Kako je prihvaćen taj dio iskaza oštećenog Fanoli Gojanija dat na glavnoj raspravi kada je konkretno pitan za optuženog Marka Kraguljca, a dok je u istrazi Fanoli Gojani govorio za više desetaka optuženika, sud je smatrao da je logično da je istinit ovaj iskaz na glavnoj raspravi. Slijedom navedenih činjenica Marko Kraguljac nije osuđen za navedenu radnju.

U odnosu na optuženog Marka Kraguljca valja ukazati, da bez obzira što je prihvaćen iskaz svjedoka Svetislava Vidakovića, ne može se prihvaćanjem tog iskaza govoriti da je optuženi Marko Kraguljac imao alibi za vrijeme kako je to navedeno u preambuli činjeničnog opisa presude. Naime, svjedok Vidaković ukazuje da se optuženi Kraguljac trebao javiti 20.11. 1991.godine u svoju TO u Sremskoj Mitrovici, ali da jednostavno isti je imao slobodu kretanja, ali da sud uzme u obzir i povoljnije za optuženog, proizilazi da optuženi Kraguljac između 20.11. 1991.godine i najduže 25.11. 1991.godine nije dolazio u Vukovar. Svjedok Vidaković nedvojbeno ukazuje da je Marko Kraguljac, kao i on i cijela ta brigada, ušao u Vukovar 24. ili 25. 11. 1991.godine i da je Kraguljac ostao u Vukovaru i duže od njega, a on je bio oko 20 dana. Također je nedvojbeno da je optuženi Kraguljac 18.11. 1991.godine bio na "Drvenoj pijaci" s oružjem i u uniformi, a što je potvrdilo više svjedoka (Vladimir Fras, Miroslav Fras). Jednostavno, one pojedinačne i konkretne radnje koje su stavljene na teret Marku Kraguljcu odnose se da je krajem mjeseca studenog 1991.godine u zarobljeničkom logoru Sremska Mitrovica tukao Josipa Crnjca i rekao optuženom Darku Fotu da istuče zarobljenika Josipa Brekala, te da je kasnije u zarobljeničkom logoru Stajićevo naredio da se istuče osoba po prezimenu Ragač i Vlado Vodopija. Slijedom svega iznijetog, nije od značaja da li Marko Kraguljac u intervalu od 20.11. 1991.godine do 25.11.1991.godine nije bio u Vukovaru, jer na teret Marku Kraguljcu nije ni stavljeno da je svaki dan poduzimao navedene radnje, već je točno navedeno koje je radnje poduzimao, a naprijed je objašnjeno i u odnosu na preambulu u pogledu događanja nakon okupacije Vukovara 18. studenoga 1991.godine.

U odnosu na optuženog Marka Crevara nedvojbeno je da je njemu na teret stavljeno da je konkretno poduzeo radnju u odnosu na oštećenog Ivicu Salamona. Ta konkretna radnja utvrđena je iz samog iskaza oštećenog svjedoka Ivica Salamona, a što je obrazloženo prilikom prihvaćanja iskaza navedenog svjedoka. Valja ukazati da se konkretno postupanje optuženog Marka Crevara mora sagledati u smislu cjelokupnog postupanja konkretnog optuženika, ali u skladu s ostalim optuženicima. Naime, nesporno je da su mnogi svjedoci navedenog optuženika vidjeli s oružjem i u uniformi kako je postupao u cilju onih namjera kako je to navedeno u preambuli ove presude. Ukazuje se također na iskaz svjedoka Ivica Vlahe koji jednostavno nije poznavao ni jednog od optuženih osim Crevara koji je s njim u policiji bio negdje od polovice 12. mjeseca 1990.godine do 02. mjeseca 1991.godine i koji je jasno ukazao da je Crevar na "Veleprometu" tražio civile hrvatske nacionalnosti kako bi ih izdvajao.

Sud nije osudio optuženog Marka Crevara za radnju da je iz stroja zarobljenika one koje je prepoznao izvodio na druga mjesta gdje su isti fizički maltretirani iz razloga jer nije dokazano da je optuženi činio navedenu radnju. Naime, svjedok Ivica Vlaho ukazuje da je jedino poznavao optuženog Crevara, te da je primijetio da isti traži civile hrvatske nacionalnosti kako bi ih izdvajao, tj. osobno se također krio od Marka Crevara da ga ne bi prepoznao, jer se bojao da bi ga isti maltretirao. Svjedok Ivica Vlaho nije mogao nabrojati ni jednog konkretnog civila na koji je to način maltretiran, niti čak samu činjenicu da je Marko Crevar izdvojio nekog zarobljenika i da je on vidio da je taj kasnije maltretiran, te stoga je optuženi za tu radnju oslobođen.

U odnosu na optuženog Zorana Stankovića nedvojbeno je da je isti bio pripadnik tzv. "JNA" te da je imao oružje, što je obrazloženo kod prihvaćanja iskaza svjedoka, a da je konkretno Fanoli Gojaniju rekao da će biti svi oni strijeljani i zaklani, proizilazi iz prihvaćanja iskaza svjedoka Fanoli Gojanija. Iz prihvaćanja iskaza svjedoka Roberta Mataušeka nedvojbeno je utvrđeno da je optuženi od oštećenog Roberta Mataušeka uzeo 1400 DEM i neutvrđeni iznos tadašnjih yu dinara. Nadalje, iz iskaza svjedoka Fanoli Gojanija nedvojbeno je utvrđeno da je navedeni optuženik navedenog svjedoka najmanje 5-6 puta udario u predjelu glave i po ostalim dijelovima tijela, te također, dok je navedeni oštećenik ležao, nogama po cijelom tijelu, zbog čega je došlo do ozljeđivanja oštećenika. Čak što više, može se zaključiti da je navedeni optuženik u neku ruku imao poseban odnos prema oštećeniku, tj. da se posebno okomio na navedenog oštećenika Fanoli Gojanija, jer je negdje početkom 1992.godine dolazio u zarobljenički logor Stajicevo, te je zajedno s pravomoćno osuđenim Radivojem Jakovljevićem zv. "Frižider" zarobljenika Fanoli Gojanija odveo u podrum zapovjedništva logora, gdje su ga rukama i nogama tukli 2-3 sata, a pri čemu je oštećeni povremeno gubio svijest, a da je na kraju morao biti odnesen u baraku.

Optuženi Stanko Vujanović je kazneno djelo počinio s izravnom namjerom, tj. bio je svjestan svog djela i htio je njegovo počinjenje.

Naime, Stanko Vujanović je bio svjestan da stražarenjem onemogućava zarobljenike u "Veleprometu" da se spase od nedaća kojima su bili izloženi u logoru "Veleprometa", a također je svjesno izdvajao pojedine zarobljenike i zajedno s drugima odvodio ih u logor "Velepromet".

Optuženi Darko Fot je kazneno djelo počinio s izravnom namjerom, tj. bio je svjestan svog djela i htio je njegovo počinjenje.

Naime, Darko Fot je bio svjestan da radnjama kojima je istukao Josipa Brekala, pa čak ga je udario i da je na ruci imao željezni bokser, čini kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Također je radnju kojom je želio da zarobljenika Huc Mirka udari puškom, poduzeo s izravnom namjerom.

Optuženi Marko Kraguljac je kazneno djelo počinio s izravnom namjerom, tj. bio je svjestan svog djela i htio je njegovo počinjenje.

Naime, Marko Kraguljac je sve radnje za koje je optužen poduzimao s izravnom namjerom, i to kako one kada je osobno više puta udario zarobljenika Josipa Crnjca, a također i one radnje kada je naredio da se istuku osobe po prezimenu Ragač i Vlado Vodopija, kao i kada je rekao Darku Fotu da istuče Josipa Brekala.

Optuženi Marko Crevar je kazneno djelo počinio s izravnom namjerom, tj. bio je svjestan svog djela i htio je njegovo počinjenje.

Naime, Marko Crevar je s izravnom namjerom udario nogom u prsa civilnog zarobljenika Ivicu Salamona, a također mu opsovao ustašku majku.

Optuženi Zoran Stanković je kazneno djelo počinio s izravnom namjerom tj. bio je svjestan svog djela i htio je njegovo počinjenje.

Naime, Zoran Stanković je s izravnom namjerom uzeo 1400 DEM i neutvrđeni iznos tadašnjih YU dinara od Roberta Mataušeka, a nadalje se okomio na zarobljenika Fanoli Gojanija kojeg je više puta s izravnom namjerom tukao zajedno s Radivojem Jakovljevićem, kako u krugu "Veleprometa" tako i u logoru Stajičevo.

Sud je odbio prijedlog branitelja optuženog Zorana Stankovića, odvjetnika Stjepana Zeke, za ponovnim saslušanjem svjedoka Fanoli Gojanija iz razloga jer je svjedok Fanoli Gojani dao iskaz u istrazi, zatim dva puta na glavnoj raspravi, a ti iskazi su bili jasni, decidirani, logični i vrlo iscrpni, a također svaki put gotovo istovjetni, osim u dijelu kada je u istrazi spominjao Marka Kraguljca. Prijedlog obrane je praktično išao u smjeru da bi ponovnim saslušanjem navedenog svjedoka Fanoli Gojanija vršilo se prepoznavanje Zorana Stankovića, ali je to bilo nepotrebno, jer uopće nema nikakve dvojbe o identitetu Zorana Stankovića zv. "Kesega". Naime, svjedok Fanol Gojani i svi drugi saslušani svjedoci u ovom postupku su jasno ukazivali da je nedvojben identitet Zorana Stankovića zv. "Kesega", pa čak objašnjavajući da je to sin novinara Stankovića. Iz navedenih razloga je odbijen navedeni prijedlog koji je dat u cilju odugovlačenja postupka.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Stanku Vujanoviću sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženog Stanka Vujanovića sud nije našao nijednu otegotnu okolnost.

Sud je kao olakotnu okolnost optuženom Stanku Vujanoviću cijenio da do sada nije osuđivan, te je cijenio i činjenicu da je isti aktivno učestvovao u zarobljavanju i odvođenju civila i ranjenika iz bolnice u Vukovaru, a kasnije čuvao stražu, s tim da osobno nije poduzimao teže oblike nasilja, niti ispoljavao veću količinu kriminalne volje osim što je onemogućio osobama koje su čuvane u "Veleprometu" da pobjegnu i time se spase. Na osnovu tih činjenica Stanko Vujanović je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, a ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz članka 31. i 37. OKZRH-a.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Darku Fotu sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženog Darka Fota sud nije našao nijednu otegotnu okolnost.

Sud je kao olakotnu okolnost optuženom Darku Fotu cijenio što do sada nije osuđivan, te je cijenio i činjenicu da je isti dobro istukao zarobljenika Josipa Brekala, s tim što je to učinio na nagovor optuženog Marka Kraguljca, te prijetio batinama Mirku Hucu i pokušao ga udariti, (ostalo na pokušaju), te praktično time nije poduzimao teže oblike nasilja (ubijao, silovao), niti ispoljavao veću količinu kriminalne volje, osim one koja čini obilježje kaznenog djela za koje je optužen. Na osnovi tih činjenica Darko Fot je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, a ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz članka 31. i 37. OKZRH-a.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Marku Kraguljcu sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženog Marka Kraguljca sud nije našao nijednu otegotnu okolnost.

Na strani optuženog Marka Kraguljca sud je kao olakotnu okolnost cijenio da isti do sada nije osuđivan. Sud je kod optuženog Marka Kraguljca cijenio i činjenicu ispoljavanja količine kriminalne volje istog, te posebno da je isti rekao (svojim položajem naredio) Darku Fotu da dobro istuče zarobljenika Josipa Brekala, a također u zarobljeničkom logoru "Stajicevo" naredio da se istuku osobe po prezimenu Ragač i Vlado Vodopija, a i sam neposredno poduzimao radnje na način da je više puta udario u stomak pesnicom Josipa Crnjca, te po nosu bokserom. Na osnovu tih činjenica Marko Kraguljac je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, a ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz članka 31. i 37. OKZRH-a.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Marku Crevaru sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženog Marka Crevara sud nije našao nijednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženoga Marka Crevara sud je cijenio da isti do sada nije osuđivan, te njegovu životnu dob. Nadalje, da je navedeni optuženik zaista pokazao minimalnu količinu kriminalne volje jer je utvrđeno da je samo civilnom zarobljeniku Salamon Ivici psovao ustašku majku, te ga udario nogom u prsa, s tim da je pritom bio pijan, a i sam se zanio, tj. izgubio ravnotežu od navedenog udarca. Na osnovi tih činjenica, a da nema nijedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu članka 38. OKZRH-a u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja. Na osnovi svih tih činjenica optuženi Marko Crevar je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz članka 31. i 37. OKZRH-a.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Zoranu Stankoviću sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženoga Zorana Stankovića sud nije našao nijednu otegotnu okolnost.

Na strani optuženoga Zorana Stankovića sud je kao olakotnu okolnost cijenio da isti do sada nije osuđivan. Sud je kod optuženog Zorana Stankovića cijenio i činjenicu ispoljavanja količine kriminalne volje istog, te posebno da je isti učestvovao u odvođenju civilnih zaraobljenika u sabirni centar skladišta "Velepromet" iz vukovarske Bolnice, a pritom odmah prijetio (Fanoli Gojaniju) da će svi biti strijeljani i zaklani, a prilikom odvođenja civila oduzimao novac od istih (od Roberta Mataušeka 1400 DM i neutvrđeni iznos Yu dinara), te u krugu "Veleprometa" zajedno s osuđenim Radivojem Jakovljevićem zlostavljao Fanoli Gojanija, te pokazao upornost u odnosu na oštećenog Fanoli Gojanija, tako da ga je i početkom 1992. godine također s osuđenim Radivojem Jakovljevićem odvodio u podrum zapovjedništva logora, te ga tukao najmanje dva-tri sata. Na osnovi tih činjenica (izražene količine kriminalne volje) Zoran Stanković je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, a ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz članka 31. i 37. OKZRH-a.

Na osnovi čl.128. st.4. i u svezi sa st.1., a u svezi s čl.125. st.1. i 2. t.1-8. Zakona o kaznenom postupku (nastavno ZKP) optuženi Stanko Vujanović, opt.Darko

Fot, opt. Marko Kraguljac, opt. Marko Crevar i opt. Zoran Stanković oslobođeni su obveze da naknade troškove kaznenog postupka, jer bi obvezivanjem na plaćanje istih bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje okrivljenika, a valja naglasiti da inače optuženici nemaju imovine niti ikakvih prihoda u Republici Hrvatskoj, a također se nalaze u bjekstvu.

Nasuprot naprijed navedenom, sud je na osnovi čl. 371. st. 3. ZKP-a optuženog Stanimira Avramovića oslobodio od optužbe da je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, bliže opisano u dispozitivu presude, jer nije dokazano da je navedeni optuženik počinio navedeno djelo za koje je optužen.

Kod osuđujućeg dijela presude između ostalog je obrazloženo zašto su prihvaćeni iskazi svjedoka Franje Kožula, Damira Lilića, Vladimira Frasa, Miroslava Frasa i Josipa Radovića. Naime, nesporno je da je svjedok Franjo Kožul u dvorištu "Veleprometa" 19.11. 1991. godine između ostalih vidio optuženog Stanislava Avramovića zv. "Micko". Međutim, svjedok je bio kategoričan da Stanislav Avramović nikoga nije tukao, mučio ili na bilo koji drugi način vrijeđao ili ponižavao. Svjedok Damir Lilić je bio kategoričan da je vozač kamiona kojim su odvezeni u krug "Veleprometa" bio Stanislav Avramović zv. "Micko", a to je bilo 18.11. 1991. godine. Međutim, također je bio jasan da nije vidio da bi Avramović bilo koga tukao ili na drugi način maltretirao. Svjedok Vladimir Frasa također je naglasio da je u krugu "Veleprometa" u uniformi i s oružjem vidio Avramovića zv. "Micko", ali nije vidio da je isti bilo koga maltretirao. Svjedok Miroslav Frasa također je 19.11. 1991. godine u dvorištu "Veleprometa" vidio Avramovića zv. "Micko", ali nije vidio da isti bilo koga na bilo koji način maltretira. Svjedok Josip Radović također je dana 18. i 19. 11. 1991. godine u krugu "Veleprometa" s oružjem vidio Avramovića, ali nije primijetio da je isti bilo koga zlostavljao i oduzimao predmete.

Logičan i nedvojbjen zaključak iz prihvaćanja iskaza naprijed navedenih svjedoka je taj, da je Stanimir Avramović zv. "Micko" od dana 18.11. 1991. godine bio pripadnik tzv. JNA ili pridruženih paravojnih postrojbi, da je imao oružje i da je učestvovao u odvođenju zarobljenih civila u dvorište "Veleprometa", ali s druge strane, utvrđeno je da nikoga nije tukao, zlostavljao ili mučio na bilo koji način, a samim tim da nije udarao kundakom puške i nogama zarobljenike.

Kod osuđujućeg dijela presude također je obrazloženo zašto su prihvaćeni iskazi svjedoka Ivica Salomona i Ive Bogdanovića. Iz iskaza navedena dva svjedoka nedvojbeno je utvrđeno da je Stanimir Avramović zv. "Micko" pomagao pojedinim Hrvatima. Ivici Salomonu je pokušao pomoći odmah prilikom zarobljavanja istog u krugu Bolnice Vukovar, a da bi ga 12.03. 1992. godine "izvukao" iz Istražnog zatvora u Dalju, te odvezao kod brata u Beograd, da bi Ivica Salomon preko Mađarske došao u Hrvatsku.

Sud je prihvatio iskaz Stevana Cumića datog u svojstvu okrivljenika, te na glavnim raspravama, a nije prihvatio iskaz istog dat u svojstvu osumnjičenika pred policijom u odnosu na optuženog Stanimira Avramovića.

Valja ukazati da Stevan Cumić prilikom iskaza kao okrivljenik (list spisa 25-27) nije spominjao ništa u svezi optuženog Stanislava Avramovića. Prilikom iskaza na glavnoj raspravi (list spisa 934-938) za Stanimira Avramovića je naveo da je nekoga šutnio, ali da nikoga nije ubio. Prilikom iskaza na glavnoj raspravi (list spisa 1461-1462) bio je kategoričan da Stanimir Avramović nikog nije udario kundakom. Prilikom iskaza u svojstvu osumnjičenika pred policijom (list spisa 6-9) Stevan Cumić je između ostalog iskazao da je za vrijeme dok je bio stražar u krugu "Veleprometa" vidio Stanimira Avramovića iz Vukovara da zlostavlja zatočenike, maltretirajući ih psihički riječima

"vjerovali smo vam 40 godina, a sada hoćete da nas koljete ...", i fizički udarajući ih kundakom pušaka.

Nedvojbeno je da je Stevan Cumić prilikom svojih iskaza, a u odnosu na optuženog Stanimira Avramovića, svaki put drugačije govorio. Naime, uopće ga nije spominjao prilikom iskaza kao okrivljenik (list spisa 25-27). Na jednoj glavnoj raspravi (list spisa 934-938) je naveo u smislu da je Stanimir Avramović nekoga šutnuo, a naglasio da nije nikoga ubio. Na glavnoj raspravi (list spisa 1461-1462) bio je kategoričan da Stanimir Avramović nije udario nikoga kundakom puške. Stoji činjenica da je Stevan Cumić prilikom iskaza kao osumnjičenik pred policijom (list spisa 6-9) iskazao da je vidio da Stanimir Avramović iz Vukovara zlostavlja zatočenike, maltretirajući ih psihički riječima "vjerovali smo vam 40 godina, a sada hoćete da nas koljete...", i fizički udarajući ih kundakom pušaka. Nedvojbeno je da je Stevan Cumić u svakom svom iskazu drugačije govorio u odnosu na optuženog Stanimira Avramovića, te kada se njegov iskaz ocjenjuje u sklopu iskaza svih ostalih svjedoka, jedini logičan i nedvojben zaključak se nameće da Stanimir Avramović je bio prisutan s oružjem i u uniformi 18. i 19. 11. 1991. godine u krugu "Veleprometa", ali isti nikoga nije tukao i maltretirao. Naime, nelogično je da niko od saslušanih svjedoka ne bi vidio radnju da je Stanimir Avramović nekog tukao kundakom puške i nogama, i da je to mogao vidjeti jedino Stevan Cumić. Iz svih naprijed navedenih razloga nije prihvaćen iskaz Stevana Cumića datog u svojstvu osumnjičenika pred policijom. Logičan i nedvojben zaključak iz iskaza Stevana Cumića dat u svojstvu okrivljenika i na glavnim raspravama je taj, da optuženi Stanimir Avramović nikoga nije tukao kundakom puške i nogama, a po mišljenju vijeća da je čak i uputio prijetnju "vjerovali smo vam 40 godina, a sada hoćete da nas koljete...", a bez toga da je zarobljenike udario kundakom puške i nogama, ne može predstavljati biće kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Slijedom naprijed iznijetog, konačni zaključak suda je kako nije dokazano da bi optuženi Stanimir Avramović zlostavljao zarobljenike, govoreći im "vjerovali smo vam 40 godina, a sada hoćete da nas koljete...", udarao ih kundakom puške i nogama, te samim tim nije počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, te ga je oslobodio od optužbe jer nije dokazano da je optuženik počinio djelo za koje se optužuje.

Na osnovi čl. 129. st. 1., a u svezi s čl. 125. st. 1. i 2. t. 1.-8. ZKP-a, određeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret državnog proračuna, a iz razloga jer je optuženi oslobođen od optužbe.

Slijedom svega naprijed iznijetog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 28. travnja 2003.

Zapisničar

Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća

Nikola Bešenski v.r.